

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że utrzymując odstępstwa od środków mających na celu zapobieganie nadużywaniu kolejnych umów o pracę na czas określony zawieranych z pracownikami przemysłu rozrywkowego wykonującymi pracę o charakterze dorywczym Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy klauzuli 5 załącznika do dyrektywy Rady 1999/70/WE dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) ⁽¹⁾;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Utrzymując odstępstwa od środków mających na celu zapobieganie nadużywaniu kolejnych umów o pracę na czas określony zawieranych z pracownikami przemysłu rozrywkowego wykonującymi pracę o charakterze dorywczym Luksemburg naruszył klauzulę 5 porozumienia ramowego.

Komisja uważa, że w odniesieniu do tej kategorii pracowników prawo luksemburskie nie określa żadnej obiektywnej przyczyny pozwalającej na zapobieganie nadużywaniu kolejnych umów o pracę na czas określony, co stanowi naruszenie klauzuli 5 ust. 1 lit. a) rozpatrywanego porozumienia ramowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 175, s. 43.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 23 maja 2014 r. – Pensioenfonds Metaal en Technie przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-252/14)

(2014/C 235/15)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pensioenfonds Metaal en Technie

Druga strona postępowania: Skatteverket

Pytania prejudycjalne

Czy art. 63 TFEU stoi na przeszkodzie uregulowaniom krajowym, zgodnie z którymi w sytuacji gdy udziałowiec (akcjonariusz) jest rezydentem innego państwa członkowskiego dywidenda wypłacana przez spółkę będącą rezydentem podlega opodatkowaniu u źródła, podczas gdy dywidendy takie – wypłacane udziałowcom (akcjonariuszom) będącym rezydentami – podlegają opodatkowaniu zryczałtowanym podatkiem obliczanym na podstawie fikcyjnego dochodu, który w założeniu ostatecznie ma odpowiadać normalnemu opodatkowaniu całości dochodów kapitałowych tego udziałowca (akcjonariusza)?

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2014 r. – Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-263/14)

(2014/C 235/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: R. Passos, A. Caiola, M. Allik, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2014/198/WPZiB z dnia 10 marca 2014 r. w sprawie podpisania i zawarcia Umowy między Unią Europejską a Zjednoczoną Republiką Tanzanii w sprawie warunków przekazywania przez siły morskie dowodzone przez Unię Europejską do Zjednoczonej Republiki Tanzanii osób podejrzanych o piractwo i zajętogo w związku z tym mienia ⁽¹⁾;
- utrzymanie w mocy skutków decyzji Rady 2014/198/WPZiB z dnia 10 marca 2014 r. do chwili jej zastąpienia;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Parlamentu Europejskiego decyzja Rady 2014/198/WPZiB z dnia 10 marca 2014 r. w sprawie podpisania i zawarcia Umowy między Unią Europejską a Zjednoczoną Republiką Tanzanii w sprawie warunków przekazywania przez siły morskie dowodzone przez Unię Europejską do Zjednoczonej Republiki Tanzanii osób podejrzanych o piractwo i zajętogo w związku z tym mienia jest nieważna, gdyż nie dotyczy ona wyłącznie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, jak wyraźnie przewiduje to art. 218 ust. 6 akapit drugi TFUE.

Parlament Europejski uważa, że umowa między Unią Europejską a Republiką Tanzanii dotyczy także współpracy sądowej w sprawach karnych oraz współpracy policyjnej, obejmując tym samym dziedzinę, do której ma zastosowanie zwykła procedura ustawodawcza.

Z tego względu umowa powinna być zostać zawarta w oparciu o podstawy materialnoprawne, którymi są art. 37 TUE oraz art. 82 i 87 TFUE, po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego zgodnie z art. 218 ust. 6 lit. a) ppkt (v) TFUE.

Tym samym Rada naruszyła traktaty poprzez pominięcie właściwej podstawy prawnej dla zawarcia tej umowy.

Ponadto Parlament Europejski uważa, że Rada naruszyła art. 218 ust. 10 TFUE, gdyż nie informowała Parlamentu w pełni i natychmiast na wszystkich etapach negocjacji i zawarcia umowy.

W razie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji przez Trybunał Sprawiedliwości Parlament Europejski wnosi jednakże, by Trybunał skorzystał ze swojego uprawnienia do utrzymania skutków zaskarżonej decyzji zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE do chwili zastąpienia tej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 1.